

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LAHDESSA

Katsomosta kentälle! – Taisteleva seurakunta, Raamattuopetus 28.6.2014 klo 18.00

Olli Koskenniemi

KATSOMOSTA KENTÄLLE

Johdannoksi

Aikanamme eniten huomiota saava urheilutapahtuma meneillään olevien jalkapallon maailmanmestaruuskisojen ohella ovat olympiakisat. Nehän herätettiin toista sataa vuotta sitten uudelleen henkiin yli tuhannen vuoden tauon jälkeen. Olympian kaupungissa neljän vuoden välein pidettävien kisojen rinnalla oli muitakin suuria urheilutapahtumia, kuten Isthmoksen kisat Paavalille niin tutussa Korintissa. Se, että Paavalikin kävi ainakin joskus urheilukisoja katsomassa, käy ilmi Galatalaiskirjeen 5. luvun jakeesta 7: ”Te etenitte jo hyvää vauhtia. Kuka teidät on pysäyttänyt.” Alkukielestä huomaa uutta käännöstämme selvemmin, että vertaus nousee urheilusta: ”Te juoksitte hyvin...” Galatalaiskirjeen lukijat olivat jo hyvän matkaa ja onnistuneesti edenneet uskon tiellä, mutta nyt heidän vauhtinsa oli selvästi hiipunut, ellei jopa pysähtynyt. Galatalaisten ongelmaksi paljastuu, että he olivat rakentamassa kristillisyyttään Mooseksen lain ja samalla oman onnistumisensa varaan. Tällainen on kohtalokasta, sillä vähän aikaisemmin Paavali kirjoittaa: ”Te jotka pyritte vanhurskauteen lakia noudattamalla, olette joutuneet eroon Kristuksesta, armon ulkopuolelle.” (Gal 5:4). Toisin sanoen emme koskaan voi kelvata Jumalalle omin ansioin, vaan se tapahtuu aina Jeesuksen valmiiksi tekemän pelastustyön tähden eli pelkästä armosta. Tämä meidän tulee pitää mielessämme koko elämämme ajan. Olemme jatkuvasti armon tarpeessa ja sen, että saamme paeta Kristuksen ansion turviin. Vain näin voimme elää vapaina ja turvallisina ja luottavaisin mielin Jumalan lapsina.

Kristittyinä elämme siis katsomon ja kentän vuorovaikutuksessa. Tarvitsemme katsomosta eli ehtoollisjumalanpalveluksesta, Jumalan sanasta, rukouksesta ja toisten kristittyjen seurasta jatkuvasti uutta voimaa elää armon ja anteeksiannon omistuksessa. Samalla eteemme avautuu toiminnan kenttä, jossa osanamme on kertoa Jeesuksesta eteenpäin.

Katsomo on tarpeen koko elämän ajan

Meillä on vaarana kristittyinäkin erottaa liian voimakkaasti katsomo ja kenttä. Voimme ajatella, että pääpaino on kentän puolella, siinä, että kerromme Vapahtajastamme ja uskoon tulostamme muille ja oman uskonelämän hoitaminen jää vähemmälle. Toisaalta vaarana on, että luulemme oman uskossa pysymisen olevan niin tärkeää, että uskosta on vaarana tulla oma yksityisasiamme eli meille itsellemme kovin tärkeä, mutta toisiltaan jopa salaan jäävä. On siis vaarana toisaalta jäädä vain katsomon puolelle, toisaalta painottaa liikaa kenttää eli todistusta uskostaan ja Jeesuksesta. Raamattu ohjaa meitä kuitenkin

jatkuvasti etsimään uutta voimaa katsomosta eli jumalanpalveluksesta ja ehtoollispöydästä, muistamaan kastettamme, jossa olemme henkilökohtaisesti tulleet osallisiksi siitä armosta, jonka Kristus kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan koko maailmalle hankki. Saamme rukoilla ja lukea Raamattua usein muiden sitä näkemättä ja siitä tietämättä. Tätä kaikkea me jokainen välttämättä tarvitsemme, jotta voimme elää armosta ja taas ymmärtää, miten kaiken täytyy olla jatkuvasti Jumalan varassa. Vain näin voimme elää vapaina ja Jumalan lapsina.

Kenttä kutsuu!

Emme kuitenkaan voi Uutta testamenttia lukiessamme välttyä huomaamasta, että pelastussanomana on määrä tulla uskotuksi niin, että Jeesuksen omakseen löytäneet kertovat Vapahtajastaan ja uskostaan häneen niille, jotka eivät vielä ole kuulleet tai löytäneet Vapahtajaansa. Jumalan tapa toimii niin, että hän lähettää meidät kristityt hoitamaan omaa asiaansa. Sanoohan Jeesus kuolemansa ja ylösnousemuksensa jälkeen: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille.” (Mark 16:16)

Voimme ehkä ajatella, että ainakin täällä Suomessa evankeliumin saavat lähes kaikki kuulla. Onhan meillä joulu ja pääsiäinen, kirkkoja muutaman kymmenen kilometrin välein ja kouluissakin opetetaan kristinuskon pääpiirteet. Kuka voi välttyä kuulemasta evankeliumia?

Jos kysymys olisi vain tiedon levittämisestä, voisimme ollakin levollisin mielin. Saamme lukea Raamatussa tilanteista, jossa usko Jeesukseen selvisi ja niin sanotut autuuden asiat tulivat kerralla kuntoon. Näin kävi esimerkiksi Filippoksen kaupungin vanginvartijalle, joka jo epätoivoissaan oli surmata itsensä, kun luuli kaikkien vankien ja heidän mukanaan Paavalin ja Silaksen paenneen hänen vartioimastaan vankilasta, kun maanjäristys oli avannut vankilan ovet. Kun vangit tästä huolimatta olivat jääneet vankiselleihinsä, tuo vanginvartija kysyi Paavalilta ja Silakselta pelosta vavisten: ”Herrat! Mitä minun on tehtävä, että pelastuisin? Paavali ja Silas vastasivat hänelle: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja sinun perhekuntasi.” (Ap. t. 16:25 – 28). Sen jälkeen tuon vanginvartijan kotona pidettiin kotiseurur.

Aina ei kuitenkaan evankeliumi selviä kerta kuulemalta, vaan sen omaksumiseen tarvitaan pidempi aika. Moni on syystä huolissaan puoliosastaan, lapsistaan, naapuristaan, ystävistään ja työtovereistaan. Jokaisen meidän mieleemme tulee ihmisiä, joiden osalta emme voi ajatella, että evankeliumin kertominen heille kuuluisi jonkun toisen vastuulle ja että Jumala lähettäisi jonkun toisen kertomaan heille ainoastaan Pelastajasta ja Vapahtajasta. Tällaisia meille uskottuja ihmisiä kohdatessamme saamme rukoilla Jumalalta oikeaa hetkeä ja oikeaa tilaisuutta kertoaksemme heille evankeliumista ja syntien anteeksiannosta.

Kentältä katsomoon

Mistä voisin saada voimia, apua ja neuvoja kertomaan evankeliumia toisille? Tunnettu itsekkin uskon heikkoutta ja itsemme huonoiksi kristityiksi. Miten juuri minä voisin kertoa evankeliumia toisille jotta hekin voisivat uskoa Jeesukseen ja pelastua?

Minua harmittaa, että minua paljon heiveröisempi ja heikompi pikkuveljeni on minua selvästi parempi kuulantyöntäjä. Kuulantyöntö ei olekaan voima- vaan tekniikkalaji. Kun osaa oikean tekniikan, niin kuula lentää pitkälle vähemmälläkin voimalla. Onko Jeesuksesta kertominenkin tekniikkalaji? Jos näin olisi, meidän tulisi vain opetella tietyt asiat kunnolla ja tulosta alkaisi syntyä? Näin ei kuitenkaan ole.

Mieleeni on jäänyt Simo Kivirannan kysymys, jonka hän silloin suuntasi yli neljäkymmentä vuotta sitten erityisesti teologian opiskelijoille, mutta sama kysymys sopii meille kaikille oikein hyvin mietittäväksi. ”Häpeämmekö yksinkertaista todistusta Herrastamme?” Kun luet Uuden testamentin kertomuksia, joissa kerrotaan miten evankeliumia Kirkon alkuaikoina julistettiin, saat hämmästyä, miten yksinkertaisesti pelastussanomaa julistettiin. Pääpaino ei ollut puhetaidossa, hienossa asian esittämisessä, vaan itse asiassa. Paavali yhdistää kristillisen kentän ja katsomon jo mainitussa Galatalaiskirjeessä: ”Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani.” (Gal. 2:20). Kukaan ei tule uskoon siksi, että osaisimme niin elävästi kertoa evankeliumin. Kukaan ei myöskään jää evankeliumin ulkopuolelle siksi, että me, vaikka luottaisimmekin Jumalan armoon ja apuun, emme ainakaan omasta mielestämme tee sitä tarpeeksi houkuttelevaksi. Jumala voi armossaan pianikin antaa uuden tilaisuuden ja joskus saamme kokea sen ihmeen, että meidän luoksemme tullaan ja kysytään tarkemmin, mistä kristillisessä uskossa oikeastaan on kyse. Tarvitsemme itsekkin jatkuvasti yksinkertaista julistusta kaikkien syntien anteeksiantamisesta Kristuksen nimessä ja veressä, jotta uskomme voisi säilyä ja kasvaa. Myös ne arjen keskellä kohtaamamme ihmiset, jotka eivät ehkä vielä ole löytäneet Jeesusta Vapahtajakseen, tulevat toimeen vain luottaen yksinkertaiseen evankeliumiin syntien anteeksisaamisesta.

Usko tulee kuulemisesta

Erityisesti Johanneksen evankeliumissa Jeesus puhuu siitä, miten yhteys häneen on todistustehtävämme ehdoton edellytys ja lähtökohta. Tätä havainnollistaakseen Jeesus puhuu viinipuusta ja sen oksista. Viinipuu on oikeastaan köynnös, jonka haarat saattavat olla useita kymmeniä metrejä. Itse köynnöksen runko ei ole kovinkaan paksu. Jeesus ei sanokaan olevansa viinipuun runko, vaan hän on koko viinipuu ja me olemme viinipuun oksat. Hedelmät kootaan oksista, jotka Taivaallinen Isä hoitaa ja puhdistaa. Ilman yhteyttä Jeesukseen emme saa mitään aikaan. Tahtoessamme saada kentällä jotain aikaan, on meidän hakeuduttava katsomon puolelle etsimään voimaa ja rohkeutta Vapahtajaltamme. Toisin sanoen meidän tulee itse elää lähellä Jeesusta saadaksemme voimaa kertoa hänestä toisille.

Saamme uskoa että Jumalan Pyhä Henki tekee työtään sanansa kautta. Meidän tulee huolehtia siitä, että kerromme evankeliumista oikein. Evankeliumi ei parane muuttamalla sitä kuulijoiden odotusten mukaiseksi, päinvastoin se menee siitä pilalle. Jumalan sanaa ja evankeliumia saamme kuunnella ja opetella katsomossa, siellä missä Jumalan sanaa oikein julistetaan ja sakramentit eli kaste ja ehtoollinen Jumalan sanan mukaisesti jaetaan.

Erityisesti länsimaissa kristityillä on taipumusta ajatella, että Jumalan sana ja evankeliumi on hyvinkin vapaasti sovellettavissa vallitseviin oloihin ja arvoihin. Silloin ajatellaan, että kristillisen kirkon arvot eivät saisi olla kovin suuressa ristiriidassa nykyisten, vallitsevien arvojen kanssa. Jumalan sana on tällaisen ajattelun mukaan voitava soveltaa kulloiseenkin tilanteeseen. Pahimmillaan tällainen ajattelu luopuu kristinuskon ainutlaatuisuudesta ja Jeesuksesta ainoana tienä pelastukseen ja Jumalan yhteyteen. Jos Paavali jostain oli todella tarkka, niin puhtaasta ja väärentämättömästä evankeliumista. Se ei ole ihmisten toiveiden mukainen, vaan se on Jumalan ihmisjärjelle käsittämätön suunnitelma ihmisten pelastamiseksi. Jumalan Pyhä Henki synnyttää meissä armon tarpeen osoittamalla meidät syntisiksi ja omassa varassamme tuhon omiksi. Syntien anteeksisaamisen tulee sen vuoksi aina olla julistuksemme ensiarvoinen viesti. Emme kuitenkaan saa luulla, että evankeliumi ikään kuin mukautuisi minkä tahansa synnin seuralaiseksi Kirkossaan, meidän omassa elämässämme tai kohtaamiemme ihmisten elämässä. Sen sijaan Jumalan Pyhä Henki kutsuu meitä ja kohtaamiemme Jumalan armon avulla kääntymään Jumalan puoleen ja pyytämään voimaa ja rohkeutta Jumalan sanan noudattamiseen ja omien Jumalan tahdon vastaisten himojen hillitsemiseen, Tähän Jumala antakoon meille itse kullekin armonsa ja apunsa.

Usko syntyy siis Jumalan sanan mukaisesta evankeliumin julistuksesta. Siihen Kristus on sitonut kirkkonsa, sinut ja minut. Sen kautta Jumala tekee työtänsä ja käyttää siinä sinua ja minua.

Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu

Saatat edelleen tuntea huonoutta ja alamittaisuutta Jumalan lapsena ja hänen työssään. On hyvä kerrata ja vakuuttaa Paavalin Roomalaiskirjeen sanoin: ”Työntekijälle maksettua palkkaa ei katsota armosta saaduksi vaan ansaituksi. Jos taas jollakulla ei ole ansioita, mutta hän uskoo Jumalaan, joka tekee Jumalattoman vanhurskaaksi, Jumala tekee hänen uskonsa vanhurskaudeksi. Ylistäähän Daavid autuaaksi sellaista ihmistä, jonka Jumala katsoo vanhurskaaksi hänen teoistaan riippumatta: Autuaita ne, joiden pahat teot on annettu anteeksi ja joiden synnit on pyyhitty pois. Autuas se mies, jolle Herra ei lue viaksi hänen syntiään. (Room. 4: 4-6).

Jumalan viinitarhassa eli hänen valtakunnassaan ja Kirkossaan ensimmäiset hedelmät pannaan aina omaan suuhun. Sitten kun on saanut maistaa Herran hyvyyttä saa myös kerätä koriin hedelmiä toisillekin vietäväksi. Matteuksen evankeliumissa Jeesus sanookin: ”Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu.”

Rakas ystävä, sitä varten on ehtoollisjumalanpalvelus, Pyhä Sana, toisten kristittyjen seura, sitä varten on Raamattu ja kasteen armo, että maistaisit ja maistelisit Herran hyvyttä. Ja kun näin saat tehdä, saat Jumalan armon avulla myös kertoa toisille, miltä Jumalan hyvyys, rakkaus ja armo maistuvat. Saa sanoa vanhan mainoksen tapaan: "Maistuis varmaan sullekin!"

Ensin siis katsomoon, sitten kentälle. Ja sen jälkeen taas kentältä katsomoon evankeliumin hoidettavaksi.